SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCV. No. 49. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MARCH 15, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 15-го БЕРЕЗНЯ 1988 Ч. 49. РІК. XCV.

ЗАПЛЯНУВАЛИ „АКЦІЮ ПИСАНОК" З НАГОДИ ТИСЯЧОЛІТТЯ

Вашінгтон. — Крайовий Комітет Тисячоліття Християнства в Україні, зокрема його Відділ зовнішних зв'язків розпочав акцію у Вашінгтоні для поширення і популяризації української писанки і ювілею Тисячоліття.

Пропоновані цим відділом акції — це дарування в часі Великодня писанок кожному членові Палати Репрезентантів і Сенату, виставка писанок в Ротунді Сенату і показ їх писання у часі між 21-24-им березня, пресова конференція та святочне відкриття цієї виставки, получене із прийняттям для членів Конгресу і американських засобів інформації. Коспонзорами цієї останньої імпрези є сенатори Денніс ДеКонсіні і Ричард Люґар та конгресмени Вілліям Ліпінскі і Дан Риттер, які були ініціяторами резолюцій у справі Тисячоліття Християнства в Україні.

Відділ зовнішних зв'язків Крайового Комітету Тисячоліття Християнства в Україні має надію акцією писанок звернути більшу увагу американського політичного світу на те, що великі роковини введення християнства не є святом російського, а українського народу, а при тому пригадати про переслідування Церков в Україні.

Організатори виставки і прийняття у Вашінгтоні запрошують широку українську громаду до участи. Вступ на прийняття є 20 дол., а зголошуватись треба телефонічно на число (202) 783-0988. Чеки виставляти на: Ukrainian Millennium Committee, 810 18th St., N.W., Suite 807, Washington, D.C. 20006.

ВИСТАВКА КАРТИН А. ОЛЕНСЬКОЇ-ПЕТРИШИН

Філядельфія. — Тут в приміщеннях Українського Освітньо-Культурного Центру, 700 Сідар рд., в п'ятницю, 18-го березня ц.р., о год. 7:30 вечора, відбудеться відкриття виставки графіки і олій Аркадії Оленської-Петришин. Виставка продовжуватиметься в суботу, 19-го і неділю, 20-го березня ц.р., між годинами 12-ою і 5-ою по полудні. Організаторами виставки є гуртки з Філядельфії, Ню Джерзі та Ню Йорку 20-го куреня „Лісові Мавки".

Книжка про долю В. Половчака має відгук в американській пресі

Джерзі Ситі, Н.Дж. — Книжка п.н. „Фрідом'с Чайлд" („Дитина свободи") про історію Володимира Половчака написана ним і Кевіном Клозом, що появилася 1-го березня ц.р. на книжковому ринку у Видавництві Рендом Гавз, викликує зацікавлення в американському світі та відновляє призабуту вже історію малого українського хлопця, що „вибрав волю" і залишився в ЗСА, замість повернутися з батьками до СССР.

У щоденнику „Вашінгтон Пост" з 9-го березня ц.р., появилася рецензія на цю книжку пера Филліс Теру. Рецензентка подає коротко про долю В. Половчака, який як 12-річний хлопчина рішив, що не хоче повертатися до СССР. Не зважаючи на те, що його батьки так постановили. Далі вона насвітлює цілу легальну боротьбу, яка скоїлася з того приводу і яка тривала шість років та підкреслює її іронію, коли то Американська юнія громадянських прав закидувала судівництву, що не дозволяє В. Половчакові повернутися до СССР.

На думку рецензентки, ця книжка описує однак в першу чергу трагічну історію української родини з хитким батьком, що відразу після приїзду до Чикаґо хоче повертатися на Україну, і з пасивною матірю. Вона однак уважає, що К. Клоз даючи усім характерам цієї драми сказати своє, без коментарів упорядчика книжки, не вив'язався належно із свого завдання. Ф. Теру чомусь непокоїть також це, що книжка про долю В. Половчака появилася саме тепер в часі „гласности", і є немов куском леду в теплій воді взаємовідносин з СССР.

Але американська журналістка закінчує свою рецензію ствердженням, що В. Половчак відчув, що Америка це той свобідний родинний дім, за яким він шукав, і тому він у ньому хотів залишитися.

ВІДБУДЕТЬСЯ ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ ПРЕДСТАВНИКІВ КОМІТЕТІВ 1000-РІЧЧЯ

Ню Йорк. — Як інформують із Крайового Комітету 1000-ліття Християнства в Україні, постановлено скликати пленарне засідання з участю голів та організаційних референтів усіх місцевих Комітетів 1000-ліття на суботу, 26-го березня ц.р.

На програмі засідання є підсумки праці пов'язаної із 1000-літтям, виміна думок та плянів для кращої крайової координації і мобілізування української громади до масової участи у місцевих та всекрайових святкуваннях.

Діловий Комітет закликає цією дорогою усіх представників місцевих комітетів прибути на це засідання, а у випадку відсутности завчасу прислати на письмі свої побажання та завваги.

Засідання відбудеться в приміщеннях Українського Народного Союзу, 30 Монтгомері вул. в Джерзі Ситі, Н. Дж. і розпічнеться о год. 11-ій ранку.

Відбулася зустріч з торговельними представниками УССР

Торонто. В Канаді відбулася в перших днях березня ц.р. зустріч представників УССР з канадсько-українськими промисловцями і підприємцями, під час якої обговорено наладнання прямих торговельних зносин. Це пригадує свободу міжнародної торгівлі України з 1920-их років.

Для цієї мети буде створена відповідна корпорація для торговельних зв'язкових у Києві, а не як дотепер через союзне міністерство в Москві.

Зміна закону торговельного спілкування УССР вказує, що всі торговельні пропозиції були подані в українській мові, а не як досі в російській.

ДОПОВІДЬ З. ЗЄМБИ В ЧИКАҐО

Чикаґо. — Як повідомляють організатори, доповідь Анджея Зємби відбудеться тут в понеділок, 21-го березня ц.р., в Українському Інституті Модерного Мистецтва о год. 7-ій вечора.

В Чикаґо вшанували Т. Шевченка

Чикаґо (ЛуК-а). — „Кожного року в березневих днях ми приходимо з поклоном перед постать нашого найбільшого поета, пророка і батька народу Тараса Шевченка і, парафразовуючи його слова, ми закликаємо: Будеш, Батьку-Тарасе, панувати!" Такими словами голова Іллинойського Відділу УККА д-р Мирослав Харкевич відкрив тут цьогорічні святкування в честь Тараса Шевченка.

Святкування відбулись в неділю, 6-го березня ц.р., в авдиторії школи Шопена, на які прийшла чесленна українська громада.

Після вступного слова д-р М. Харкевич представив присутнім мистецький ансамбль „Байда" під диригентурою Григорія Галик-Голутяка, який виконав „Заповіт" в муз. обр. К. Стеценка.

Святочне слово на святі виголосив Дмитро Грушецький. Доповідач змалював Тараса Шевченка, як велику постать, що з'явилася в історії нашого народу. Шевченко не був плебей, говорив доповідач, а великий індивідуаліст з лицем Прометея. Тому 174 років назад Бог післав нам людину, що поставила підвалини під націю, а на сторожі нації та людина поставила своє слово. Доповідач дальше підкреслив, що в своїх творах Т. Шевченко закликав нас стати за Євангеліє правди, що, зокрема, є шляхетною метою в цей час нашого Тисячоліття. Доповідач також пригадав присутнім, що трагедію нації Шевченка бачив в тому, що ми маємо Паліїв і для протидії, закликав нас своїм благальним закликом „єднайтеся, братайтеся", а базою для цього як сказав доповідач є сам Шевченко.

В першій точці мистецької частини виступив хор катедральної школи св. Миколая під проводом свого мистецького керівника Марти Стадник. Хор виконав три пісні: „Поклін Тобі, Тарасе" муз. М. Гайворонського в форт. обр. В. Кассараби, „Якби мені черевички" та „Тече вода", поміж якими були вплетені короткі гуртові деклямації: „Ні, Тебе ми не забули" — вірш Пойдеменка та „Слава, Кобзарю" невідомого автора.

Наступною точкою був монтаж „Лічу в неволі", слова Шевченка, який з притаманною ліричною емоцією виконала Галя Левунь-Павлик.

В дальшій частині програми ліричне сопрано Галина Грушецька гарно та з дозою сценічної гри виконала дві пісні, обидві до слів

(Закінчення на стор. 3)

КОНФЕРЕНЦІЯ В ЧИКАҐО

Чикаґо. — Філія УКУ та Осередок НТШ під патронатом Комітету 1000-ліття Християнства влаштовують 18-го і 19-го березня ц.р. наукову конференцію з тематикою про деякі аспекти українського християнства і культури за 1000 років. Доповідатимуть Юрій Ґеєцький, д-р Мирон Куропась, Анджей Зємба, Євген Іванків, Мирослав Семчишин, д-р Василь Маркусь, д-р Пилип Демус, д-р Марія Овчаренко, д-р Степан Самбірський, д-р Дмитро Штогрин і д-р Павло Пундій. Конференція відбуватиметься в залі катедральної парафії св. Миколая.

„БЕЗ ДОБРОЇ РОДИНИ, НЕ МОЖЕ ІСНУВАТИ АНІ ГРОМАДА, АНІ ЦЕРКВА"

Джерзі Ситі, Н.Дж. (О. Кузьмович). — Коли до нашої редакції зайшов заступник головного предсідника Українського Народного Союзу д-р Мирон Куропась, ми були певні, що наше завдання буде писати саме про ту ділянку праці нашого співрозмовця.

Але д-р М. Куропась порушив несподівано тему, яка сьогодні так дуже актуальна не лише у нас, чи серед членів УНС, але в цілому західньому світі. При тому наша розмова розпочалася від того, що д-р М. Куропась ставив нам питання, а не ми йому.

— Чи вам відомо в якій кризі сьогодні находиться наша Католицька Церква в ЗСА?

— Чи ви знаєте, що наші церкви тратять постійно парафіян і тепер відбувається двічі стільки похоронів, як хрестин?

Хоча мова тих чисел застрашаюча, їх не конче потрібно, бо д-р Куропась розповідає нам, що роз'їжджаючи по різних місцевостях ЗСА, де є українські великі громади і українські католицькі церкви, він бачить як мало на Богослуженнях молодих подруж, молоді і дітей. Ми можемо лише йому притакнути, із власних спостережень.

Але д-р Куропась не лише обсервує це невідрадне явище, а вже від деякого часу старається працювати в тому напрямі, щоб цю ситуацію поправити. ми знаємо з нашої преси та статтей д-ра Куропася в „Українському Тижниквику", що він враз із своєю дружиною Лесею вже від кількох років влаштовує семінари для подруж і для молодих людей. Питаємося його точніше як і коли вони розпочали цю свою працю. Д-р Куропась пояснює, що перед п'яти роками вони рішили відновити подружні зустрічі п.н. „Обнова" (Marriage Encounter) у формі дводенних чи одноденних семінарів для віднови і закріплення подруж в християнському дусі.

— Знаєте чого шукають українські „яппіс"? питається знову нас д-р М. Куропась, заки ми це встигаємо поставити йому наше питання — вони шукають духової віднови, бо все інше вже мають. І саме в першу чергу для них ми робимо ті семінари.

Д-р М. Куропась розповідає відтак зі справжнім зворушенням про тих осіб,

(Закінчення на стор. 4)

Д-р Мирон і Леся Куропасі перед базилікою св. Петра в Римі.

Ї. Шамір прибув до ЗСА

Вашінгтон. — У понеділок, 14-го березня ц.р., сюди прибув прем'єр-міністер Ізраїля Їцак Шамір, щоб обговорити справу про замирення на Близькому Сході.

Два дні перед візитою до ЗСА ізраїльський прем'єр різко критикував плян мирного замирення, запропонований державним секретарем ЗСА Джорджом Шулцом. „Це безглуздий плян, — заявив Ї. Шамір в інтерв'ю газеті „Гаарец", — і ні в якій мірі не ґарантує миру і безпеки для Ізраїля. Єдине слово, з яким я в ньому погоджуюся, — це прізвище Шулц".

Як повідомляє газета „Ню Йорк Таймс", під час інтерв'ю, що відбулося в столиці Тунісу, лідер Палестинської Визвольної Організації Ясір Арафат заявив, що віднині ПВО відкидає принцип посереднього представництва, запропонований Дж. Шулцом, згідно з яким на майбутніх переговорах палестинці повинні б виступати в рамках об'єднаної делеґації разом з Йорданією. Раніше свою незгоду з пляном Шулца висловила група Фатах, яка входить в ПВО і яку очолює Я. Арафат.

Посадник Вифлеєму Еліяс Фрейдж сказав репортерові Ассошіейтед Пресс, що понад 500 палестинських поліціянтів одночасно внесли резиґнацію на контрольованих територіях. У Вифлеємі ізраїльські вояки розігнали дві демонстрації протесту і заарештували кількох палестинців, які кидали каміння і пляшки на будинок місцевої поліції.

Кремль обговорює становище в Закавказзі

Москва. — Кремлівське керівництво прийняло в середу, 9-го березня, перших секретарів азербайджанської і вірменської комуністичних партій Кямрана Багірова і Карена Демірчяна і обговорило з ними недавні події в республіках, які вони очолюють. На зустрічі разом з генеральним секретарем Міхаїлом Ґорбачовим були присутні члени Політбюра Єгор Лігачов, Алєксандр Яковлєв, Андрей Ґромико і Ніколай Рижков. Уже один склад учасників наради в Кремлі вказує на те, що совєтське партійне керівництво серйозно стривожене кривавими подіями недавніх днів у Сумґаїті.

Як уже інформовано на підставі повідомлення на пресовій конференції речника міністерства закордонних справ СССР Ґеннадія Ґерасімова, з Сумґаїті загинуло 32 особи, переважно вірмени. Однак з джерел у Єревані акредитовані у Москві західні журналісти дізналися, що в Сумґаїті загинуло не менш як 100 вірменів.

Про зустріч Баґірова і Демірчяна з керівниками Політбюра повідомила совєтська телевізія. З новин про нараду почалася в середу увечорі програма „Час" — головна інформаційна передача центральної телевізії. В передачі наводилися слова Ґорбачова про початок розслідування бешкетів у Сумґаїті. Генеральний секретар сказав своїм співрозмовникам, що „комуністичним партіям Азербайджану і Вірменії рекомендовано виробити довготермінові заходи щодо поліпшення інтернаціонального виховання робітників".

Проблема відродження національної свідомости народів совєтської імперії хвилює не лише партійне керівництво. Про це свідчить нарада активу Союзу совєтських письменників, що відбулася 1-2-го березня. Перший секретар правління письменницького Союзу Владімір Карпов відзначив, що „націоналізм став однією з великих небезпек для практичної реалізації перебудови". Національні виступи в різних частинах країни письменник Сєргей Баруздін, редактор журналу „Дружба Народів", назвав „тривожними симптомами". С. Баруздін вважає, що він не винить в усьму цьому лише Сталіна.

У СВІТІ

ГРОМАДЯНИ СХІДНЬОЇ Німеччини по різному втікають до вільної Західньої Німеччини. Одні резикують переходом кордону, береженого прикордонними військами і вишколеними собаками, інші перепливають ріку Одру, ще інші перелезять вночі через Берлінський мур ганьби. В кінці минулого тижня троє молодих німців вибрали для втечі пряму дорогу. Вони розігнались тягаровим автомобілем в напрямі мосту, переломили загороду на совєтській стороні пошкодили прикордонну будку на західньому боці мосту і так видістались на волю. Міст Глініке, називають у Західньому Берліні „мостом шпигунів", бо тут відбувається часта виміна людсьим товаром. Вимінюють східніх шпигунів за дисидентів й інших політичних в'язнів.

ДРУЖИНА ПРЕЗИДЕНТА Панами Марієля Девальє звернулась від імені чоловіка Еріка Артуро Девальє формально осунутого з цього посту військовим диктатором Антоніо Норієгою, з проханням до американських конгресменів, щоб вони виступили в Конгресі ЗСА в користь американської військової інтервенції. Вона свідома того, що військова акція є крайня міра заходів, але чим скорше її виконати, тим краще буде для Панами і ЗСА, закім ще Панама не перетворилася на другу Нікараґуа. Згідно з опінією М. Девальє, в Панамі владу постипенно переберають в руки ворожі до ЗСА і демократичної системи елементи, які хочуть з допомогою Куби, проголосити в Панамі комуністичну систему.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ПРОТЕСТИ совєтського представника Владіміра Ломейка, комісія Організації Об'єднаних Націй у справі нагляду за порушенням прав людини обвинуватила афганський режим президента Наджібулли у тероризмі, знущанні над політичними в'язнями, масових убивствах політичних противників, брутальному побитті за спробу втечі до Пакістану, Ірану і взагалі за кордон. Резолюція комісії із засудом комуністичного режиму в Кабулю була прийнята 29-ма голосами проти сімох і шістьох здержаних. Проти резолюції голосували в першу чергу: Совєтський Союз, Білорусія, Східня Німеччина, Болгарія, Етіопія, Індія і Нікараґуа. Дослідами порушення прав людини займався від ООН австралійський адвокат Філікс Ермакором.

НАСЛІДНИК БРИТАНСЬКОГО королівського престолу 39-річний принц Чарлз чуть-чуть не загинув під сніговою лявіною у швайцарських Альпах. Снігова лявіна обсунулась на лещатарів у четвер, 10-го березня ц.р. Один лещатар згинув, одного вигребла рятункова група, кілька було поранених. В офіційному повідомленні королівського палацу говориться тільки, що „принц Чарлз не був поранений". Про інших лещатарів, які супроводжали принца Царлза, в повідомленні на говориться.

К. ВАЛЬДГАЙМ ПЕРЕПРОШУЄ ЗА ЗЛОЧИНИ ВІЙНИ

Відень, Австрія. Президент Австрії д-р Курт Вальдгайм, президентуру якого оспорюють не тільки представники світового жидівства у зв'язку з його промовчуванням нацистських злочинів на Балканах, але також чимало австрійців, головно симпатиків Соціялістичної партії, виступив на телевізії у зв'язку з відзначуванням 50-ої річниці „аншлюсу" Австрії до „Великого Німецького третього райху" і формально перепросив покривджених за воєнні злочини поповнені під час Другої світової війни австрійцями.

Очевидно, К. Вальдгайм не згадував про свій власний випадок закиду у воєнних, до речі, недоказаних судово злочинах, але радше згадав про переслідування його батька працівниками Гестапо і антигітлерівське наставлення його матері.

„Були, однак, сотні, або може навіть й тисячі австрійців, які не тільки вітали Адольфа Гітлера на вулицях Відня, але також саму ідею приєднання Австрії до Німеччини, вбачаючи в цьому потягнені фальшиве поняття великости", заявив у телевізійній програмі К. Вальдгайм, слово якого передавалось у цілій країні. Він закликав своїх земляків не обманювати себе ілюзією, що „ми не мали нічого спільного з цими гітлерівськими злочинами", хоч і в цьому випадку не можна застосовувати колективної відповідальности і обвинувачувати цілий нарід за дуже часто примусову участь у воєнних злочинах. Я все ж таки хочу перепросити за злочини доконані австрійцями", заявив президент Вальдгайм, який просив австрійців не забувати, що серед злочинців були австрійці, але більшість народу були порядні люди, які несли на своїх плечах тягар війни і дали притулок багатьом втікачам, які посувалися тисячами зі Сходу на Захід.

Телевізійна передача промови Вальдгайма була свого роду компромісом між ним і урядом, очолюваним соціялістичним канцлером Франціом Враніцким, який супротивлявся ідеї, щоб президент виголошував головну промову на публічному форумі з тієї самої нагоди 50-річчя приєднання, на громадському вічі з участю 10.000 австрійців, що зібрались біля міської ратуші. На деяких плякатах можна було прочитати вимогу резиґнації К. Вальдгайма з президента. Публіка оплескувала промову колишнього канцлера Бруно Крайского, який заявив, що „ми повинні бути репрезентовані найкращою людиною, яку маємо серед нас". Цю заввагу політичні спостерігачі зарахували на адресу теперішнього президента.

Не зважаючи на недоказаність злочинів Вальдгайма і його оправдання, а найголовніше неґативне звідомлення міжнародної комісії істориків, контрольована жидами австрійська й інша, зокрема американська преса, не перестає вести кампанії проти нього і називати чорне білим і навпаки, іґноруючи при тому усі оправдуючі арґументи і те, що більшість австрійців підтримують свого президента. Світовий жидівський конґрес називає його „трагедією нашого часу", кажуть спостерігачі і помірковані аналітики, особливо ті, які шукають правди і не ідуть на поводі антивальдгаймівської пропаганди.

В АМЕРИЦІ

ПРОМОВЛЯЮЧИ НА КОНҐРЕСОВОМУ переслуханні про свою поїздку на Близький Схід у справах спроби полагодження конфлікту між палестинцями та Ізраїлем, державний секретар Джордж Шулц наполягав на тому, щоб Ізраїль переглянув свій загальний плян оборони та застановився над тою „часовою демографічною бомбою" арабського населення під окупацією. У дальшому Дж. Шулц чітко і недвозначно наполягав на тому, щоб прем'єр-міністер Ізраїля Їцак Шамір передумав справу окупації Ґази та Західнього берега ріки Йордан. Припускають, що всі ці зумисні прицили для того, щоб простелити шлях до дискусії цієї справи у Вашінґтоні цього тижня, коли там перебуватиме І. Шамір.

У СВОЇЙ ПОСИЛЕНІЙ БОРОТЬБІ з наркоманією Уряд президента Роналда Реґена оскаржив високопоставленого військовика з Гаїті у співвідповідальності перевезення наркотиків з Гаїті до ЗСА. Оприлюднюючи своє оскарження, Департамент справедливости тим самим офіційно оскаржив гаїтянського полковника Жан-Кльод Пола у співвідповідальності за торгівлю та доставу наркотиків до ЗСА.

ПРЕСОВА СЕКРЕТАРКА Ненсі Реґен, Ілейн Кріспен, заявила, що Н. Реґен перейшла невеличку косметичну операцію усунення наросту з горішньої губи. Операцію перевів дерматолог морської фльоти адмірал Вілліям Нарва таки в Білому Домі. Аналізи виказали, що наріст не був раковим.

ПРЕДСТАВНИКИ ДЕРЖАВНОГО департаменту заявили, що перенесення Совєтським Союзом реченця важливих економічних розмов з Америкою не вказує на захитання добрих відносин між ними, але є наслідком переорганізування економічного сектора в СССР. Зустріч об'єднаної торговельної комісії, зложеної з чільних урядовців закордонної торгівлі обидвох країн, тепер назначено на 11-го квітня ц.р. замість попередньої дати 15-17-го березня ц.р.

РЕЧНИКИ ДЕПАРТАМЕНТУ ЕНЕРҐЕТИКИ у Вашінґтоні заявили, що рішено зменшити кількість радіоактивного матеріялу, який мали закопувати у першому для того запроєктованому сталому сховищі в країні. Причиною такого рішення є на думку інженерів департаменту, ще недостатнє зання чи радше точніше вивчення просочування води до такого сховища. Тому в цьому першому схоронищі буде тільки така кількість, яка потрібна для вивчення цієї проблеми, що, як виглядає, починає створювати чим раз більш небезпечні проблеми для країн, що в останніх чотирьох декадах виробляли нуклеарну зброю.

У ЧЕТВЕР, 10—ГО БЕРЕЗНЯ Ц.Р., конгресмен Джек Кемп з дипломатичною тактовністю відтягнув свою кандидатуру від змагання за номінацію на президента від Республіканської партії. Проголошуючи своє рішення Дж. Кемп в дуже культурній формі підкреслив свою готовість стати натомість кандидатом на віцепрезидента на виборчій карті Республіканської партії.

КОЛИ ПОВІТРЯНА ЛІНІЯ „ІСТЕРН" рік тому не змогла договоритися із профспілкою механіків, то справа пішла до сусу. Суд наказав лінії договоритися із профспілкою, чого компанія не зробила, а натомість хотіла перепродати свою фірму матірній компанії „Тексас Ейр". Суддя окружного суду у Вашінґтоні Джон Претт застановляється над методою покарання компанії „Істерн".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00
UNA members 1 year* — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City N J 07303

Жиди в ЗСА критикують Ізраїль

Демонстрації палестинців на правобережжі Йордану й у смузі Ґази від жовтня минулого року також з реакцією ізраїльського війська і поліції, що число вбитих палестинців недалеке вже від 80 осіб, не могли залишитися без голосного відгуку серед американської жидівської громади. На цю тему появилася в одній з найкращих і найбільш об'єктивних газет в Америці, „Крищен Саєнс Монітор" з 4-го березня ц.р. обширна, на три сторінки газети стаття п.з. „Заколот серед американських жидів". Арґументація насправді глибоко аналітична. Мовляв: 17 мільйонів жидів у діяспорі дивилися на самостійну державу Ізраїль з подивом і пієтизмом. Але в уяві і переконанні всіх жидівських патріотів у такій демократичній країні, як Америка, Ізраїль був утотожнений із поняттям демократії, волі і справедливости. Цей виідеалізуваний образ Ізраїля почав замрячуватися, коли Ізраїль перевів у 1982 році інвазію до Ливану, щоби — за офіційною версією — прогнати відтіль арабських терористів Палестинської Визвольної Організації (ПВО), яка мала в Ливані свою головну квартиру і випадову базу. Опісля прийшла дуже підозріла роля Ізраїля, як ініціятора засекреченого продажу американської зброї Іранові, що спричинила американській верхівці з Президентом включно величезні труднощі. Після того виринула афера жидівського старшини Полярда, що намагався викрасти в Америці військові тайни — нечуваний скандал. Врешті тепер оці палестинські демонстранти: виідеалізований образ Ізраїля, як вільної і справедливої країни ніяк не може гармонізувати з образом ізраїльських вояків, які спершу розганяють демонстрантів газовими бомбами, опісля гострими стрільнами, а врешті брутальними побоями палками.

У жидівській громаді в Америці, яка має кілька керівних централь, пішли дебати, чи треба і доцільно взагалі одверто критикувати політику ізраїльського уряду. Американські жидівські патріоти тим більше обурені на непоступливу політику ізраїльського прем'єра Їцака Шаміра, що саме за президентури Роналда Реґена Америка більше, як будь-коли за його попередників, підтримує Ізраїль. Критицизм американських жидів, патріотів свого народу, але й патріотів Америки, звертається проти впертости ізраїльських максималістів з партії Лікуд, лідером якої є Їцак Шамір. Він прагне безконечно окупувати арабські землі і не поступатися в усіх мирових спробах, що їх переводить Америка. Коли державний секретар Джордж Шулц з доручення від президента Реґена витрачує стільки часу, енерґії і свого дипломатичного хисту, щоби завести мир на Близькому Сході, то шовіністична й імперіялістична впертість Шаміра продовжує невдоволення й одвертий критицизм жидівських провідних кіл в Америці. Цей критицизм не поменшує жертвенности американсько-жидівської громади, яка, наприклад, від минулого вересня по день 1-го лютого цього року зібрала для Ізраїля 390 мільйонів дол. Але водночас створилася уже цілком нова організація жидів в Америці під назвою „Мир зараз". Спершу це була тільки горстка членів цієї організації — за кілька останніх тижнів вона нараховує 20,000 членів. Організація „Мир зараз" одверто називає себе, як опозицію проти теперішнього уряду Ізраїля, — вона збирає теж пожертви, але не висилає їх ізраїльському урядові.

Американські жиди не обмежуються до критикування Їцака Шаміра в своїх газетах і зібраннях. В Єрусалимі є тепер делеґація голів усіх найважливіших жидівських організацій з Америки. Рабин Александер Шіндлер одверто і різко критикував політику Шаміра і мав із ним гостру суперечку.

Усе воно ще раз доказує, що шовіністичний максималізм у реальній політиці не може вдержатися і мусить доводити до неприємної для фанатиків реакції. Якщо тепер єгипетський президент Суні Мубарак і йорданський король Гуссейн погоджуються на мировий проєкт Джорджа Шулца — то впертість Шаміра мусить покласти край його політичній кар'єрі.

АДМІНІСТРАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА Роналда Реґена співпрацює з провідниками обидвох політичних партій щоби оформити нову пропозицію допомоги нікараґуанським повстанцям. Речники Білого Дому заявили, що президент Р. Реґен мав довшу зустріч з конґресменом Робертом Майкелом з Іллиной, який являється провідником республіканців, і з сен. Дейвидом Бореном, демократом з Оклагоми в цій справі та сподіються, що в скорому часі дійде то такої спільної пропозиції.

Вікентій Шандор

ДУМКИ ПРО ЗАКАРПАТТЯ Й ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНУ З 1918 - 19 РОКІВ

I.

Силою історичного розвитку, державна територія України була довгими роками відділена від матірнього пня — Києва й окупована чужими народами й державами. В такій невідрадній ситуації, кожна з них, в міру можливостей і обставин, розвивала й виявляла свою політичну волю до проголошення незалежности включно. Були це вияви державницької волі української нації, які кожна наша земля пов'язувала із своїм соборно-державним політичним центром — Києвом.

Перша світова війна велася під гаслом права народів на самовизначення, а політичною метою було об'єднати розпорошені досі народи в одній їхній державі. Така засада національного й політичного об'єднання розділених народів відносились в першій мірі до Австро-Угорщини та царської Росії, в яких жили чужі поневолені народи.

Мирова конференція в Парижі після Першої світової війни не визнала за Україною державного статусу, чим зразу, напочатку, сама грубо порушила свою власну політичну засаду.

Закарпаття було єдиною українською землею, яка мала міжнародне й конституційне визнання своєї автономії в Чехо-Словацькій республіці. Приєднання краю до Чехо-Словаччини започаткували американські русини на чолі з д-ром Григорієм Жатковичем під час перебування проф. Томи Ґ. Масарика з початком 1918 року в Америці. Первісно Чехо-Словацька Народна Рада, що її очолював проф. Масарик, не мала в пляні включати до складу Чехо-Словаччини Закарпаття. Масарик сподівався вже в 1915 році й пізніше, що Росія займе Закарпаття, так що чехи будуть мати спільний кордон з Росією. Самі чехи були рівно ж охочі покликати до них на трон когось із царської родини з Петербургу, що відтак не сталось, бо російські війська витиснули з Галичини.

Масарик і д-р Едвард Бенеш уже в 1917 році визначили східні кордони Словаччини, то є по відношенні до Закарпаття — по ріці Уж, чим протиправно відрізали від Карпатської України Пряшівщину. В той час Закарпаття ще належало до Австро-Угорщини, отже в їхньому розумінні до ворожої держави, проти якої Чехо-Словацька Народна Рада за кордоном вела визвольну війну.

Коли, однак, Народна Рада Американських Русинів — НРАР — домовилась з Масариком про приєднання краю до Чехо-Словаччини, та одночасно в 1918 році приступила до Центрально-Европейської Демократичної Унії, головою якої був Масарик, яка то Унія була у воєнному стані з Австро-Угорщиною, то і Закарпаття, ставши її членом, здобуло такий самий статус, який мали чехи і словаки, отже статус союзника. Тому із зміною статусу Закарпаття із ворожого Австро-Угорського на союзний, мав Масарик і Бенеш обов'язок намічені ними кордони по ріці Уж відповідно змінити, направити. Вони цього не зробили, а навпаки, Бенеш цей кордон підступно перевів і на Мировій конференції й таким способом віддав Пряшівщину під тимчасову адміністрацію Словаччини, яка триває досі.

Політичні події на Закарпатті розвивались у зовсім іншому напрямі, ніж то було започатковано Народною Радою Американських Русинів і Масариком в Америці. На Закарпатті кінцем 1918 року і початком 1919 років почали творитися місцеві національні ради, які заявлялись за приєднанням краю до України. Вершком такого рішення була постанова Всенародного З'їзду в Хусті 21-го січня 1919 року, який, за присутности представника мадярського уряду, рішив приєднати край до України. Це історичне рішення 420 делегатів із цілого Закарпаття уважається й досі правоважним рішенням, як вияв свобідної волі населення цілого краю.

Закінчення буде.

Яр. Климовський

Небувалі імпресії

(Голос із авдиторії)

Життя людини рахуємо десятиліттями, життя народу століттями. Життя поодиноких людей відзначуємо з нагоди їхніх ювілеїв. Це саме буває в житті — триванні народу.

Діждавши Тисячоліття Хрищення Руси-України, ми, українці в діяспорі, відзначуємо цю епохальну дату по своїй спроможності. У своїй незалежній, самостійній державі, очевидно, ми відзначили б так, що на це торжество звернув би увагу цілий світ. Заговорила б світова преса й телевізія.

Як вирішило відзначити ювілей Тисячоліття християнства наше духовенство — православне й католицьке ще досі певно не знаємо. Вірні обидвох віроісповідань з цілої душі, цілого серця хотіли б, щоб оце торжество торжеств відбувалося соборно, чей ми ж усі християни й наш нарід за Володимира Великого однією компактною масою прийняв Христову віру. Однією компактною масою ми неодмінно повинні відсвяткувати цей ювілей, тим більше, як віруючі повинні вірити, що всі наші святі на чолі із святими — Ольгою і Володимиром із небес на нас споглядають і від нас цього вимагають й очікують, а зробивши інакше люди на землі сміятимуться.

Та говорім про небувалі імпресії з приводу унікальної імпрези, що її влаштували світські люди-українці. Про цей концерт, що відбувся 14-го лютого ц. р. в Лінкольн Центрі в Ню Йорку напишуть фахові, як наші, так і чужі рецензенти. Ті, що були на ньому, читатимуть усе, що появиться в пресі про цей концерт. Може й прочитають голос із авдиторії.

• • •

У своєму доволі довгому житті доводилось мені бачити чимало наших і не наших різних імпрез — театральних спектаклів і концертів у часах усіх окупацій, на еміґрації й у вільному світі.

Почнено з організації концерту. Ця сторінка імпрези здала іспит на відмінно. Про роботу комітету (Фундації ім. Мазепи), замало одного підвалу, от хоча б торкнутись лиш об одну деталь — сім сторінок в ефектовно виданий англомовній програмі дані про композиторів і виконавців дають змогу чужинцеві виробити собі поняття про Україну та її культуру. Цей факт приготовила Марта Скорупська. Пам'яткову афішу мистецько оформила Христина Зелінська.

Відносно залі, то кращої на концерт хіба не можна було підшукати. Вона простора, з вигляду гарна, з добрим освітленням, акустична та ще в самому центрі Ню Йорку.

Публіка дописала, прийшла на концерт відповідно одягнена.

А тепер дещо про сам концерт порядком голосу з авдиторії.

Увертюра до опери „Тарас Бульба" Миколи Лисенка була дуже вдалою інтродукцією до програми концерту. У ній ми відчули дні величі, слави, козацьких перемог.

„Слава во вишніх Богу", „Скажи ми, Господи, кончину мою" Бортнянського і „На ріках вавилонських" Веделя виконав мішаний хор з Атланти під дириґентурою Вілліяма Нолла. Під час виконання цих творів, ми перенеслись у стан зосередження, заглиблення у мислях, медитаційних роздумів; навіть після оплесків ми не стрепенулись зразу та ще мить нас не опускав молитовний настрій. Це слід завдячувати дириґентові, який заглибившись у згадані твори, їх зрозумів і зумів їх передати слухачеві. У хорі слідні — динаміка, артикуляція, зразкова емісія голосу, правильні віддихи. Також треба подивляти його дикцію, що наприклад, бракує хорові з Голляндії, головним чином браку належного звучання „л", хор з Атланти цієї трудности не має. Щоправда, в хорі переважають жіночі голоси, зате голосове звучання ідеально рівне, чого часто-густо бракує в наших хорах, натомість у наших хорах не бракує басів і „контристів-октавістів"; цього брак відчувається в усіх американських великих професійних хорах.

„Прощай, прощай", арію Федерика з опери „Сокіл" Дмитра Бортнянського, виконав Вячеслав Полозов, „Про любов до мого сина", арію Ельвіри з цієї самої опери, виконала Джільда Круз-Ромо, сопрано, арію Жанети, також із цієї опери, виконала Марта Сенн, мецо-сопрано, і дует з цієї ж опери „Так мені не дало Провидіння" виконала Джільда Круз-Ромо і Врчеслав Полозов. Усі виконавці заслужили на високу оцінку.

„Минають дні, минають ночі", слова Т. Шевченка, музика М. Лисенка, виконав Павло Плішка знаменито. Молитвою з опери „Запорожець за Дунаєм" С. Гулака-Артемовського у виконанні В. Полозова закінчено першу частину програми. Сольо, хор і великий інструментальний ансамбль створили не так вияв набожности, як почуття врочистости, піднесености.

Другу частину програми виповнили „Неофіти". Пересічний відвідувач концертів був психологічно настороженний до модерного трактування Шевченкового твору, одначе ораторія Мар'яна Кузана із усіми згаданими солістами та великою оркестрою, складеною з членів Метрополітальної опери, приємно заскочили слухачів, головним чином тих, що не звикли до всього, що модерне, не беручи до уваги, що консервативне було колись модерне.

(Закінчення на стор. 3)

Микола Бараболяк

„ПОУЧЕНІЯ" НАШИХ ПОЛІТИЧНИХ СТРАТЕГІВ АМЕРИЦІ

Напередодні нової зустрічі на вершинах між Реґеном і Ґорбачовим, яка мала б відбутись десь у травні-червні в Москві, в ході дуже жвава підготова. Нещодавно стрінувся Шулц із Шеварнадзе у Москві; кажуть, що атмосфера була приязна. Делегати обох сторін, які переговорюють у Женеві щодо деталів, як позбутись половини далекобійних ракет, дістали інструкцію договоритись до місяця, як це здійснити, з чого можна зробити висновок, що Шулц і Шеварнадзе домовились уже в принципі.

Наша преса ставиться дуже критично до тих дипломатичних залицянь і намагається навчати та перестерігати американську дипломатію перед переговорами з Москвою, мовляв, які то вони фальшиві, єхидні й інше й інше. Це наївно. Реґен і ті, хто ведуть пересправи з москалями, відають добре з ким мають до діла. Сам Реґен не змінив свого погляду щодо „імперії зла", а такі дипломати, як Ніці, мають хоч чвертьсторіччя досвіду в торгах із москалями; мають звіти й аналізи ситуації аґенції державної безпеки, Сі-Ай-Ей, військової розвідки, різних дослідних установ, як відома Ренд і інші, і тому неповажно виглядає, коли ми намагаємось у нашій пресі перестерігати і повчати.

Американська сторона свідома, що всі заходи Кремля, спрямовані на відпруження відносин між великопотугами, мають на меті причинитись до санації совєтської економіки, обмеживши кошти на зброєння, що добрі стосунки з Заходом потрібні їм, щоб найти доступ до західньої технології, без чого не тільки їхня господарка, але і воєнна готовість, буде пасти задніх, що совєти бажають припинити перегони в ділянці воєнної технології, зокрема у сфері цієї „підзоряної", де вони не мають надії дігнати Америку. Хочуть запобігти тому, щоб сателітські держави не входили у ближчі економічні зв'язки зі Заходом, що стає для них конечністю з уваги на відсталість совєтів. Та американська сторона, хоч свідома тих мотивів і газардів, усе ж уважає, що мусить ризикувати. ЗСА знають, що є небезпека, що совєти, обмеживши кошти на зброєння, можуть стати потенціяльно ще більшою загрозою для Заходу, що „мирна політика" може причинитись до послаблення НАТО, споквола морально розброювати народи Европи, і стати таким чином у майбутньому легкою добичою Москви. Америка свідома, що „мирні стосунки" з Москвою можуть морально послабити оборонну наснагу в нутрі країни, найшовши прихильність усяких „пісніків" серед мозаїки народів, якою стає Америка щораз більше, завдяки поселенням народів центральної Америки і Далекого Сходу. Все це правда і в тому без сумніву криється небезпека.

Є загроза й у тому, що Ґорбачов, змінивши основно принципи дипломатії СССР, заступив політику „нєт" — політикою „да". Він заскочив Америку в Рейкявіку, він пішов на далекойдучі уступки у пересправах над зліквідуванням середньо — та короткобійних ракет. Він заповів відтягнення військ із Афганістану (що є великим кроком, бо признав, що „доблесна" програма, чого досі не було!). Він може заскочити у разі потреби Захід ще більше приказом Гонекерові розібрати Берлінський мур, може залишити і Кастра і Ортеґу на поталу, коли Америка за це заплатить відповідно. Ґорбачов не „гемблює". Він знає, що він робить. Є межі у поширюванні впливів імперії. Нарушила Америка рівновагу своєї економіки витратами на зброєння, тим паче не може собі на таке дозволити СССР зі своєю кульгавою економікою. Тому „давай назад"! Зробити Росію потугою, обмеживши її імперіяльні амбіції. Загрозою для совєтів стає нині радше індустріялізуючий себе Китай, а не ЗСА, яких потенціял корчиться (Японія, Південна Корея, Тайван стають кредиторами ЗСА, не згадуючи Західньої Німеччини!). Очевидно, совєти не зречуться того, що загарбали після Другої світової війни, тобто дальше будуть намагатись панувати у 14-ти „республіках", та в їх оборонній „санітарній" лінії сателітів.

Не зважаючи на все, европейці свідомі того, що в нинішніх умовах нема ні німцям, ні іншим народам Европи загрози зі Сходу, бо після поразки в Афганістані вони зрозуміли, що в нинішню добу сила держави не у збройних силах, та що Совєтському Союзі йде справжня „перебудова" навіть у їх мисленні. Що може бути колись, годі передбачити, але — як нині виглядає — великої загрози зі Сходу бути не може. Дванадцять країн Спільного Ринку (320 мільйонів народу, з економікою хоч двічі сильнішою від СССР!) не мають причини лякатись Москви. Якщо йдеться про нуклеарну зброю і намагання її визбутись, то німці пам'ятають, що сказав колишній канцлер Гельмут Шмідт: „Коли б кілька нуклеарних ракет розірвалось над Німеччиною, німецьке військо розбіглось би". Нуклеарна „парасоля", за якою ще плаче дехто в Европі, виявляється нині безвартісною. Країни НАТО усвідомили собі ж, що на майбутнє не можуть надто покладатись на протекцію вуйка Сема, і мусять собі розбудувати свої конвенційні збройні сили до такого рівня, щоб москаль не наважився їх торкати.

У тих умовах Америці не приходиться ніщо інше, як приймати уступки Ґорбачова за „добру монету" та йти на замирення. Европа є за наладнанням відносин із СССР, а що Вашінґтон не може диктувати Німеччині, чи Франції, або Італії так, як Москва Варшаві чи Східньому Берліні, то висновок ясний — миритись!

Західня сторона, а Вашінґтон особливо, свідомі всіх вовчих ям, яким устелений простір між Москвою і Вашінґтоном. „Довіряючи і перевіряючи" Вашінґтон мусить і буде пересправлятися далі з Кремлем. Він тямить про ризико, але це шанса, яку він мусить у нинішніх умовах брати. А серед нас є кола, які бажали б, щоб ЗСА діяли по лінії освяченого деким із нас принципу „чим гірше, тим краще", і намагаються навчати Америку, як поводитись із Кремлем. Легко давати поради тим нашим знавцям міжнародної політики, які за ніщо не відповідають і „воюють" перами по шпальтах газет. Що такими писаннями вони принижують інтелектуальний рівень нашої преси — для них — байдуже. Особливо прикро читати такі „поучення" зі сторони середовищ, політична стратегія, яких перед і після 1945 року мала для нас досить трагічні консеквенції.

Степан Яворський

ПОРУШУВАННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ ПОЗА ЗАЛІЗНОЮ ЗАВІСОЮ

I.

Діяльність Постійної комісії людських прав в канадському парляменті заслуговує на нашу увагу хоч би тому, що це єдина офіціяльна інституція в Канаді, яка дає можливість виявляти і удокоментовувати порушування прав людини в країнах Східньої Европи.

У квітні 1985 року при постійній комісії канадської Палати Громад для зовнішніх справ і національної оборони був створений спеціяльний підкомітет людських прав для Східньої Европи. Завданням цього підкомітету було прослухати свідчення груп та індивідуальних осіб напередодні конференції знавців прав людини, яка відбувалася в травні 1985 року в Оттаві і яка дискутувала проблеми порушування людських прав країнами, які підписали Гельсінські угоди.

Цей підкомітет людських прав відбув три засідання в днях 30-го квітня і 1-го травня 1985 року, на яких виступали представники різних організацій, як також поодинокі особи. Крім представників східньоевропейських груп, висупали також преставники Міжнародної амнестії. Від українців на цих переслуханнях виступали: Христина Ісаїв і Ольга Заверуха.

У наслідок парляментарної реформи в 1986 році було створено дві нові постійні комісії при Палаті громад, а саме: Комісію Людських Прав і Комісію Багатокультурности. Постійна Комісія Людських Прав відбула перше засідання 21-го жовтня 1986 року, на якому предсідником комісії було вибрано д-ра Реджинальда Стакгауза, а заступником предсідника — посла Андрія Вітра. На засіданні Комісії Людських Прав 26-го березня 1987 року, було рішено розпочати дослідження прав людини за залізною завісою. В процесі цього досліджування Комісія мала подорожувати по Канаді в місяці травні і мала проводити переслухування свідків в таких містах: Торонто, Вінніпеґ, Едмонтон, Монтреаль, Монктон і Сейнт Джон.

У цій серії переслухувань свідків про порушування прав людини поза залізною завісою виступали представники майже всіх східньоевропейських груп в Канаді. Ми зупинимось на виступах представників української громади в Канаді, як також на виступах урядників совєтської амбасади в Канаді, які, очевидно, заперечували свідчення про те, що в Совєтському Союзі порушуються права людини.

Перша цілоденна сесія Комісії Людських Прав відбулася 4-го червня 1987 року у федеральному парляменті в Оттаві. На цій сесії виступало троє українців, а саме: о. Мирослав Татарин (від Товариства Святої Софії), Христина Ісаїв (від Комітету Українців Канади) і Степан Яворський (від Українського Національного Об'єднання і від Комітету Українців Канади). О. Мирослав Татарин говорив про жахливе положення Української Католицької Церкви та про переслідування українських католицьких священиків і вірних. При цьому о. Татарин подав цілу низку документів і матеріялів, які підтверджували його свідчення. Христина Ісаїв недовго перед цими переслухуваннями повернулася з Відня, де вона була присутня на нарадах конференції перегляду Гельсінкських угод. Вона ствердила, що, не зважаючи на поліпшення для дисидентів у СССР в зв'язку з політикою „гласности" і не зважаючи на звільнення з таборів примусової праці деяких знаних політичних в'язнів, політика терору проти інакшедумаючих продовжується. Нові арешти і примусові зтримки в психіятричних інституціях існують і далі. Доповідачка звернула особливу увагу на горезвісний пермський табір ч. 36 (так званий табір смерти), в якому ще дальше в жахливих умовинах перебуває 20 політичних в'язнів, більшість з них українців. Степан Яворський говорив про вийнятково жорстокі присуди і методи карання стосовані супроти українських і балтицьких політичних в'язнів. Він також говорив про русифікацію в українському шкільництві, цитуючи інформації з совєтських джерел. Після кожної презентації вищезгаданих представників української групи був період питань з боку членів Комісії і відповідей, з боку доповідачів.

У зв'язку з приїздом Данила Шумука до Канади, Комісія Людських Прав запросила його на спеціяльну сесію, яка відбулася 23-го червня 1987 року в Оттаві. На цій сесії Шумук розказав про свої переживання в совєтських тюрмах, концентраційних таборах і на засланні, де він відбув понад 36 років ув'язнення і тортур.

Шостого жовтня 1987 року, під час виїздної сесії в місті Едмонтоні, виступав перед Комісією Людських Прав український адвокат Ігор Брода (від Комітету Українців Канади і як президент Едмонтонської Ради Свободи). І. Брода звернув увагу Комісії Людських Прав на історичне пов'язання теперішнього совєтського режиму з репресивною політикою російських царських режимів, які століттями гнобили підлеглі їм народи і переслідували тих, хто виступав проти тиранії автократів. Доповідач рекомендував, щоб Канада зайняла рішуче становище проти постійних і жорстоких порушувань прав людини Совєтським Союзом і його сателітами. І. Брода подав десять точок, що їх повинен прийняти канадський уряд і які допомогли б вплинути на совєтський режим, щоб він дотримувався загальноприйнятих норм законности.

Наступного дня, 7-го жовтня 1987 року, Комісія Людських Прав переслухала свідків у Вінніпеґу. Від Комітету Українців Канади виступив Евген Данило Дзвоник, студент Манітобського університету. У своєму виступі Евген Дзвоник говорив майже виключно про пермський табір ч. 36, так званий табір смерти, в якому в той час ще далі перебувало вісім українських політичних в'язнів. Доповідач докладно описав нелюдські умовини в цьому таборі для так званих рецидивістів і спеціяльно небезпечних „злочинців", і рекомендував, щоб канадський уряд поцікавився долею цих в'язнів, а особливо долею двох членів Української Гельсінкської Групи — Левка Лук'яненка і Віталія Калиниченка.

Закінчення буде.

ЗВЕРНЕННЯ

Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка до комітетів відзначення 1000-ліття християнства в Україні.

Капеля Бандуристів ім. Тараса Шевченка під диригентурою маестра Володимира Колесника вже місяць працює над підготуванням спеціяльної програми, яка мала б належно звеличувати відзначення 1000-ліття Християнства в Україні.

Бажання капелі як найвизначнішої мистецької одиниці на поселеннях, є — причинитися до таких відзначень принаймні в більших місцевостях українських поселень. Та, на жаль, дотепр ми маємо лише кілька запрошень, які можуть обійтися для тих громад досить коштовно, бо приготування капелі тепер обходиться досить дорого в з'язку з розкиданістю членів капелі. Тому, щоб розкласти кошти приготування капелі на більше число міст і цим уможливити участь капелі в них і звеличати їхні імпрези, капеля звертається з закликом до комітетів в коротшім часі запросити капелю до участи в місцевих імпрезах відзначення цієї знаменної дати.

Капеля підготовляє програму, як на повний концерт, так і на коротший виступ. Запрошення просимо надсилати на адресу: Ukrainian Bandurists Chorus, P. O. Box. 12129, Hamtramck Br., Detroit, Mich. 48212.

ЯК ВІДОМО, В СОВЄТСЬКОМУ Союзі відбулася спроба захопити пасажирський літак типу ТУ-154, який летів з Ізкутська до Ленінграду із зупинкою в Кургані. У четвер, минулого тижня, тобто 10-го березня ц.р., совєтське пресове агентство ТАСС і газета „Совєтская Россія" подали додаткові інформації про цей випадок, який не був першим і не буде останнім. Кореспондент американської газети „Вашінгтон Пост" в Москві Дейвид Ремнік підкреслює, що від 1950 року, відбулось понад 30 спроб захоплення пасажирських літаків, які належать до Аерофлоту. Як це звачайно буває совєтські джерела подають тільки скупі інформації про випадок. Згідно з повідомленням ТАСС загинули стюардеса, три пасажири і більшість „повітряних піратів", а багато пасажирів були поранені під час перестрілки і отримали на місці допомогу від обслуги. Західнім кореспондентам не вдалось здобути додаткових інформацій. Керівники згаданих летовищ взагалі відмовились від відповіді на питання журналістів, а в міністерстві закордонних справ відсилали їх до інформації ТАСС. Здогадуються, що „піратами" були учасники якоїсь музикальної групи, що складалась з членів більшої родини. Зброю на літак вони перенесли в інструментах.

Українська Вільна Академія Наук
запрошує всіх на
ВІЛЬНУ БЕСІДУ
з Миколою Даниловичем Руденком
Провадить **Ярослав Білінський**
Неділя, 20-го березня 1988 р. о 2-ій год. дня
в будинку Академії в Ню йорку
206 Захід 100-та вулиця

70

CITATION

The People of the State of New York
By the Grace of God Free and Independent

TO:
"John" Meller and "Jane" Meller, whose full names and addresses are unknown, the names "John" and "Jane" being ficticious and intended to be any children of Peter Meller, Roman Meller, Frank Meller and Marion Meller, all deceased, who might be nieces and/or nephews of JOHN CHLYSTAK, the decedent, who died on December 16, 1985 a resident of Ulster County.

Upon the petition of LEWIS C. KIRSCHNER_________ of the city of Kingston_________in the County of Ulster_____, New York, administrator in the Estate of JOHN CHLYSTAK.

YOU ARE HEREBY CITED TO SHOW CAUSE before the Surrogate's Court of Ulster County, held at the office of the Surrogate in the County Office Building, Kingston, New York, on April 11, 1988, at 10:00 A.M., why, a decree of this Court should not be granted establishing who the distributees are and their right of inheritance in the Estate of JOHN CHLYSTAK, deceased.

Dated, Attested and Sealed, February 17th, 1988

JOSEPH J. TRAFICANTI, JR.
Surrogate, Ulster County

(L.S.) Clerk

Proofs of Service are to be returned to the Clerk of the Surrogate's Court on or before the day preceding the return date. In computing such period of one day, Saturdays, Sundays and legal holidays shall not be taken into account.

Name of Attorney: **RUSK WADLIN HEPPNER & MARTUSCELLO**

Address of Attorney: *Attorneys at Law*
255 Fair St., UPO Box 3367,
Kingston, NY 12401 914-331-4100

This citation is served upon you as required by law. You are not obliged to appear in person. If you fail to appear it will be assumed that you do not object to the relief requested. You have a right to have an attorney-at-law appear for you.
The object of the proceeding is to determine the legal heirs of JOHN CHLYSTAK and their respective rights of inheritance.

В Чикаґо...

(Закінчення зі стор. 1)

Шевченка, „Чого мені тяжко" муз. Белланда та „Над дніпровою сагою" муз. Заремби. Наступною точкою була рецитація „Сідай, Тарасе", вірш Миколи Руденка, яку виконав Юра Заяць.

На закінчення програми знову виступив мистецький ансамбль „Байда". Цим разом ансамбль виконав три пісні до слів Шевченка, народну пісню „Встає хмара з-за лиману", „Думи мої" в муз. обр. А. Гнатишина з сольо Г. Питух та „Гамалія" — муз. Мейтуса. Виступ ансамблю був його дебютом на громадському святі в Чикаго і треба додати — успішним, що підтверджували рясні і довгі оплески присутніх. Мистецький ансамбль „Байда" — це новостворений мішаний хор в Чикаго, який складається зі співаків молодого тут родженого покоління і який має всі завдатки, щоб стати доброю мистецькою одиницею.

Шевченківські святкування закінчено відспіванням українського національного гимну.

Небувалі...

(Закінчення зі ст. 2)

Щоправда, ми вперше познайомилися, так мовити б, з музичними образами чи малюнками, які музично ілюструють текст, та все ж у „Неофітах", до яких створив музику Кузан, у перевазі милозвучний український мелос. У „Неофітах" передано різні настрої і почуття, так, що намить нас огортав сум, відчай, іншим разом навіть зневіра, та все ж переважали непохитність геройство, перемога. Речитативи, що їх зчаста стрічаємо в ораторіях, були і в „Неофітах". Їх слід було виконати в повній взаємодії з вокальними партіями, не згадуючи інструментів. З ними справився Андрій Добрянський „magna cum laude", увиразнюючи інтонаційні особливості тексту. Добрянський теж у вокальних партіях повністю себе оправдав. Крім цього він ще зробив чимало перекладів для програми цього концерту, що не є легкою річчю, якщо йдеться про музичні твори.

Ідея заанґажувати американських вокальних та інструментальних виконавців була постільки доброю, що концерт розголошено серед американців, які і частинно прийшли на нього та головно це, що вони довідалися, що Бортнянський і Ведель — це українці й взагалі ціллю організаторів було цим шляхом познайомити чужинецький світ із нашою музичною культурою. Жаль, що в програму концерту ще не включено Березовського.

Не бракувало квітів для хору, оркестри, солістів, диригента і композитора за „Неофіти". Не бракувало овацій і кількакратного повставання з місця у пошану виконавців.

Між іншим, біля мене сиділа неукраїнка, була захоплена „Неофітами". До речі, ціла програма була їй до вподоби. Мої знайомі, що сиділи поруч неукраїнців, говорили мені це саме.

Виходить, що варт було трудитись, щоб відкрити чужинцям очі та переконати їх, що ми сини-дочки народу з понадтисячною культурою, творців якої безцеремонно присвоюють собі наші „воріженьки".

У концерті був тільки один недогляд, а саме Алексові Требек-Требійчукові слід було докладно пояснити, що концерт має серйозний характер і тому в ньому немає місця на розваґу (інша справа на прийнятті), та все ж зворушливими були його слова: „Є гордістю бути українцем" при чому він просльозився. Не зважаючи на цей нюанс, організаційному комітетові, що натрудився біля влаштування цього концерту, який пройшов із великим успіхом, належить заслужене признання і наша щира вдячність.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ПЕРВІСНІ заперечення про продаж зброї Іракові, а зокрема ракет, представники Совєтського Союзу, спеціяльно речник міністерства закордонних справ СССР Ґеннадій І. Ґерасімов, перший раз публічно признався, що Совєтський Союз, згідно з раніше підписаним договором, продає зброю для Іраку, в тому числі ракети. Як відомо, довга майже вісімрічна війна між Іраком й Іраном увійшла тепер в нову фазу. Одна й друга країна, маючи до розпорядимости китайські і совєтські ракети, почали себе взаїмно винищувати при допомозі ракетної зброї. Під обстріл попали в першу чергу великі міста, а зоркема столиці Багдад і Тегран. Сотні, а може навіть тисячі цивільних осіб, які безпосередньо не замішані у ведення війни, загинули від цього бомбардування. Г. Ґерасімов при тому додав, що СССР зацікавлений замиренням на Близькому Сході і тому підтримує мирні заходи генерального секретаря ООН Гавіє Переза де-Куеяра.

Статуя Володимира Великого роботи П. Капшученка

Крайова Управа ОЖ ОЧСУ вважала своїм національним обов'язком внести до 1000-річчя Хрищення Руси-України пам'ятковий даток і тим причинитися до звеличення цієї небуденної історичної події.

На нашу пропозицію, український скульптор Петро Капшученко виконав статую св. Володимира Великого з хрестом. Її висота — 18 інчів, вага 8 фунтів, виконана зі стійкої, твердої маси в кольорах темної бронзи і золота, ціна 35 дол. плюс пересилка.

Праці П. Капшученка, великим талантом обдарованого скульптора, були виставлені з великим успіхом в Німеччині, Арґентині і Америці, вони визначаються великою прецизністю, красою ліній і виразу і, як чужинці празнають, виразом духової гуманности.

Кожна українська родина повинна мати в своїй хаті статую нашого св. Володимира Великого, який виніс нас на вершини слави і могутности, зробив нас першим християнським народом на сході Европи.

Статуя (поменшена)

За точнішими інформаціями, як також замовленнями слід звертатися до Люби Сілецької на число телефону (215) 929-0749.

У МІСТІ АДІС АБАБА, столиці Етіопії, відбулася Всеафриканська конференція добродійної організації „Харітасу", в якій взяли участь представники 40 країн Африки. Головне завдання конференції — розробити плян розвитку сільськогосподарської політики, щоб рятувати від голодової смерти населення багатьох африканських країн. До Африки більше половини всіх продуктів харчування імпортується з країн Заходу.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашої Найдорожчої
ДРУЖИНИ І СЕСТРИ
св. п.
СОФІЇ ГАВРИЛЮК
буде відправлена
СЛУЖБА БОЖА
за душу Покійної
в середу, 23-го березня 1988 р. о год. 8-ій ранку
в церкві св. Михаїла в Йонкерсі, Н. Й.
Про молитви за спокій душі Покійної просять
у глибокому смутку залишені:
муж — СТЕФАН з родиною
брат — МИХАЙЛО з родиною

Ділимося сумною вісткою, що в Somerville, N.J.
24-го листопада 1987 р. відійшов від нас
на 89-му році свого життя у Вічність
наш Дорогий
бл. п.
АНДРІЙ МАРТИНЮК
нар. на Волині в 1898 році.
Вдівець по Ганні з дому Михайлюк, батько доньки Тамари, які були ув'язнені як закладники в Рівенській тюрмі нацистами і розстріляні в 1943-му році, а тіла їх спалені.
ПОХОРОННІ ОБРЯДИ були відслужені в церкві св. Андрія Первозванного, а ПОХОРОН відбувся на українському православному цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.
Горем прибитий
ІГОР МУХИН, опікун

Ділимось сумною вісткою
з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що в суботу, 12-го березня 1988 р. упокоївся в Бозі
по довгій недузі
наш Дорогий
МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ
бл. п.
Стефан Микитюк
народився у Надвірній, Україна.
ПОХОРОН у вівторок, 15-го березня 1988 р. з похоронного заведення Haughton, 976 Summit Ave. Jersey City, N.J. **до місцевої церкви свв. апп. Петра і Павла, 30 Бентлей Авеню, о год. 9-ій ранку. Тіло буде поховане на Голі Крос цвинтарі в Норт Арлінґтон, Н. Дж.**
Горем прибиті:
дружина — МАРІЯ
син — РОМАН з дружиною ТІНОЮ і дітьми СТЕФАНОМ і ХРИСТИНОЮ
донька — СОНЯ
ближча і дальша Родина в Україні

Ділимося з українським громадянством в еміґрації і зокрема
з Професорами, Алюмнями і Студентами УВУ
сумною вісткою, що по довшій недузі відійшов у Вічність
22-го лютого ц. р. звичайний професор і
кол. член Сенату УВУ
бл. п. д-р
БОГДАН КОРДЮК
(1908-1988)
Покійний був Ординарій Економічної географії, а в роках 1977-1982 був Деканом Факультету права і суспільно-економічних наук. Був щирим патріотом УВУ і приятелем студентів.
Похоронений у Мюнхені на Вестфрідгоф, 26-го лютого 1988 року.

Дружині і Родині, з приводу болючої втрати Мужа і Батька, висловлює співчуття
Ректорат і Сенат
Українського Вільного Університету

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що 11-го березня 1988 р.
відійшла від нас у Вічність
наша Дорога СЕСТРА І ТЕТА
бл. п.
ОСИПА ЧИЖ
ПАНАХИДА в понеділок, 14-го березня 1988 р. о год. 7.30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку, Н. Й.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ у вівторок, 15 березня 1988 р. о год. 9.30 ранку в церкві св. Юра в Ню Йорку, звідки Тлінні Останки будуть перевезені на Calvary Cemetery, Queens, N.Y.
Горем прибиті:
брат — СТЕФАН з дружиною ОЛЬГОЮ і синами
СТЕПАНОМ І ВАСИЛЕМ
братанок — д-р РИЧАРД САЙК і ПЕТРО ЯРЕМА

Ділимося сумною вісткою, що в Ню Йорку 7-го січня 1988 року
після тяжкої недуги відійшла від нас у Вічність
моя Дорога МАМА, наша Дорога ДОНЬКА, СЕСТРА І ТЕТА
бл. п. доктор
ГАЛИНА ДОРСІ (DORSEY)
з дому МУХИНА-КЕН
нар. в Житомирі, Україна, 2-го грудня 1938 р.
ПОХОРОННІ ОБРЯДИ були відслужені 10-го січня в похоронному заведенні Конроя в Бавнд Бруку, Н. Дж., а 11-го січня 1988 року в церкві св. Андрія Первозванного.
ПОХОРОН відбувся на українському православному цвинтарі при участі родини і знайомих.
Горем прибиті:
син — ОЛЕКСАНДЕР АЛІ
батьки — ІВАН І ОЛЕКСАНДРА КЕН
брати —
ІГОР МУХИН з дружиною НАТАЛКОЮ і родиною
ЮРІЙ І БОРИС МУХИН
ОЛЕСЬ КЕН з дружиною МАРЛІН з родиною
кузени — ЮЛІЯ БЕЗСОНІВ з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ
тети — МАРІЯ, ФРІДА, ГІЛЬДА КЕН
племінники — ТАМАРА, ОКСАНА, ЛЕСЯ, ГРИГОРІЙ, ЕРІК, КАТЯ
Ближча і дальша Родина в Німеччині і Україні

„Без доброї..."

(Закінчення зі стор. 1)

що йому з дружиною довелося зустрічати на дотеперішніх семінарах. Коли слухаємо і завважуємо як д-р Куропась з повним переконанням говорить, — ми бачимо у ньому цю глибоку віру, яку нераз подивляємо у інших, але рідко зустрічаємо у нашій спільноті.

Тому нас зовсім не дивує як у дальшому нас співрозмовник розповідає про свою недавню поїздку з дружиною до Риму, на конференцію американських мирян, що відбувалася там при нагоді Синоду єпископів Католицької Церкви. Ціллю поїздки було саме приглянутися і послухати, який є стан мирян у світі та які їхні можливості, а тоді досвід чужих пристосувати до української ситуації в ЗСА.

Враження д-р Куропася із конференції дуже позитивні, зокрема цікаво було їм слухати інформацій про стан мирян у різних країнах світу, бо кожний день конференції, — як розповідає нам д-р М. Куропась, — був посвячений іншому континентові і про нього говорили запрошені організацією американських мирян доповідачі з різних країн.

Розуміється д-р Куропась використав нагоду, щоб в часі одного із панелів дати інформації про Українську Католицьку Церкву в Україні.

„Совєтський уряд позбавив нашу Церкву усіх прав, але наша Церква живе помимо того в катакомбах, в підпіллі, в таємниці", — сказав д-р М. Куропась. А виясніюючи як миряни в Україні вдержують свою релігійність помимо переслідування, арештів і засудів провідників релігійного життя, він висловив своє розчарування римо-католиками в ЗСА, які часто є зовсім байдужі до трагедії українських католиків і православних.

Після слова д-ра М. Куропася виступив поляк Єжи Сіто з Варшави який плинною англійською мовою висловив свої думки. Він перш усього заявив, що все, що сказав д-р Куропась є правдою, бо він сам був в Україні багато разів і знає добре тамошні обставини. Українці-католики зводять там велику боротьбу, щоб задержати свою заборонену Церкву. На думку Є. Сіта їм це вдається і у них є глибока релігійність, яка дозволяє Церкві жити через людей. Далі Є. Сіто сказав, що останній раз, коли він був в Римі, то миряни присутні на зборі домагалися, щоб війська ЗСА покинули В'єтнам, мовляв треба дати можливість миру. Так і сталося і у В'єтнамі „мир" комуністичний. І він дивується, що ніхто з присутніх навіть не зареагував, коли тепер представник Азії звітував, що протягом вісімох років у В'єтнамі був висвячений лише один католицький священник. „Чому ви тим тепер не порушені так, як колись вимогою миру у В'єтнамі?" — запитався Є. Сіто усіх присутніх: „Чому ви не протестуєте проти переслідування релігії у В'єтнамі чи Україні?".

Д-р М. і Л. Куропасі з о. С. Мудрим, ректором Семінарії у Римі.

У тому місці, розповідає нам д-р Куропась, він був так зворушений виступом того поляка, що підійшов до нього та обняв зі слезами в очах, дякуючи за його слова.

У своїх інформаціях на тему життя польських католиків, Є. Сіто підкреслив, що хоча Польська Католицька Церква на зовні виглядає дуже сильна та жива, на ділі, поляки не живуть християнським життям і є серед них багато проблем.

Слухаючи інформацій про стан Церкви і дію мирян в інших країнах д-р М. Куропась ствердив, що найкраще тепер стоїть справа в африканських країнах, а чи не найгірше у Франції. У дискусіях про американські проблеми на першому місці стояла роля жінки у Католицькій Церкві.

Розуміється, при нагоді перебування на цій конференції у Римі д-р Куропась з дружиною відвідали Патріярха і Кардинала УКЦеркви Мирослава Любачівського, від якого отримали благословення на свою дальшу працю, як теж відбули довші розмови із Митрополитом УКЦ в ЗСА Стефаном Суликом, з Архиєпископом Мирославом Марусином та з ректором Колеґії св. Йосафата в Римі о. Софроном Мудрим, ЧСВВ, і о. д-ром Іваном Дацьком, канцлером патріяршої канцелярії.

„Ви певне дивуєтеся, що ця наша акція має спільного із моїм постом в УНС, — каже заступник головного предсідника, — а вона тісно пов'язана з ним. Від початку існування нашої найстаршої обезпеченевої організації, вона співпрацювала із Церквами і досі співпрацює. Погляньте лише на провідників УНС впродовж десятиріч — Грушка, Стафанович, Дмитрів, Макар — все це були священники. Тому і я, і моя дружина, саме як союзовці, маємо традиційний обов'язок помагати Церквам. А сьогодні ця поміч потрібна для „відновлення" Церкви, саме через співучасть мирян. Добре, що ми у Чикаґо маємо „динамічного" єпископа і цілу низку осіб, які розуміють проблему і також, як ми, хочуть, щоб більше молодих українських подруж і наших професіоналістів знайшло знову дорогу до Церкви".

„Знаєте, — закінчує розмову д-р Куропась із повним переконанням в голосі, — без солідної родинної підстави не може існувати ані громада ані церква, ані УНС!

Ці переконливі слова нашого співрозмовника довго ще дзвенять в наших ухах, як він вже давно летить у напрямі Чикаго.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

Під Патронатом СКВУ ПОЖЕРТВИ НА ФІЛЬМ „УКРАЇНА В ОГНІ"

ЛИСТА ч. 4

МЕЦЕНАТИ ФІЛЬМУ

4,125.00 дол. Кредитівка, Ню Йорк, 4,000.00 дол. підприємець Микола Бойчук, 3,150.00 дол. підприємець Михайло Пирський, 2,000.00 дол. Аделя Кобелюк-Павлович, Іван Матійців, Канада, підприємець Іван і Анна Назаркевич, Український Народний Союз, 1,250.00 дол. д-р Василь і Рома Саляк, 1,230.00 дол. Андрій і Марія Ребіцький, 1,220.00 дол. д-р Любомир і Оксана Кузьмак, 1,200.00 дол. д-р Олесь і Галина Стеткевич, 1,100.00 дол. Українська Православна Кредитівка, Ню Йорк, 1,010.00 дол. Василь Кокіль, Канада, 1,000.00 дол. Митрополит Мстислав, Митрополит Стефан Сулик, Президент СКВУ д-р Петро й Оля Саварин, Асоціяція Діячів Української Культури, Анна Беш, Канада, Евген Галущак, Хореограф Дарія Ґенза в пам'ять свого мужа хореографа Олеся, Осип Гладун, д-р Евген і Лідія Грабарчук, Марія Зачка в пам'ять актора Володимира Коропика, д-р Роман і Надія Кіцай, Юрій Кравець, В. Матіяш, Роман і Беверлі Мацук, інж. Петро й Орися Саляк, фотограф Осип і Марія Старостяк, оперова співачка Марія Ясінська в пам'ять актора і режисера Михайла Яблонського.

ДОБРОДІЇ:

800.00 дол. Осипа Кобзар, 550.00 дол. Кредитівка Джерзі Сити, 500.00 дол. Параскевія Пікас-Витвицька в пам'ять свого мужа Івана, котрий був секретарем митрополита Андрея Шептицького і Йосифа Сліпого, Кредитівка Пассейк, 475.00 дол. д-р Роман і Ольга Мороз, 450.00 дол. маляр-мистець проф. Петро і Наталія Андрусів, 400.00 дол. Ростислав Стеців, 350.00 дол. Кредитівка СУМА, Йонкерс, 300.00 дол. мистець-маляр Надія Сомко, Провидіння УКА, Координаційна Рада УККА стейту Ню Джерзі, Марія Стефанія, 250.00 дол. Роман Кіфяк фільмовий директор Сити Юніверситі оф Н. Й., Кредитівка Дітройт, д-р Аскольд Лозинський, 200.00 дол. Петро і Наталка Буняк, Й. Гвоздецький, Кредитівка Гардфорд, д-р Ярослав Падох, Олександер Палаташ, інж. Степан Куропась, Прокіп і Вікторія Наумчук, Торонто, Українська Американська Координаційна Рада, Сан Франсіско, інж. Богдан Ясінський, 175.00 дол. д-р Ірина Крамарчук, 150.00 дол. Андрій і Лідія Закревські, д-р Іван Флис, д-р Евген Кузь, протоігумен о. Патрикій Пащак, Тиміш Шевчук, 120.00 дол. підприємець Микола Горислaвський, 115.00 дол. д-р Мирослав і Люба Прокоп.

100.00 дол. Степан Боднарчук, Мирон Болюх, інж. Павло і Софія Білецькі, Івам Бабяк, д-р Мирослав Бих, Василь Василишин, Ірина Васинчук, Орест Веселий, Григорій і Розалія Гавришків, Іван Гірняк, Анна і Григорій Ґіна, д-р Олесь Ґудзяк, Марія Ґерус, Іван Ґулич, д-р Юрій і Христина Демидович, Лариса Долеський, ред. Степан і Оля Женецький, Олесь і Марія Іванишин, Кредитівка Дітройт, Юрій Кузич, Олекса Костюк, актор Володимир Коропик, Антін і Анна Кочала, Дмитро і Стефанія Косович, Володимир Карпенко, Галина Кохановська, Канада, Сильвестер і Катерина Костик, Марія Кизик, Ігор Коцур, Богдан і Ліда Крамарчук, Анна Качала, Володимир Кузик, Микола і Леся Крумшин, А. Камінський, Мюнхен, Дарія Кузик, д-р Михайло Логаза, Наталія Леочко, Ярослав Млинко, П. Малофій, Канада, Лариса Музичка, Марія Ґерус-Мартюк, Степан Мартеняк, д-р Леонід і Оксана Мостович, Іван і Марія Носовенко, В. Огаренко, Роман і Марія Остапа, Канада, д-р Яромир і Христина Оришкевич, фільмовий продуцент Іван Процик, Мюнхен, Роман Поритко, Б. Панчак, в пам'ять мами Еви Попівняк-Анна, Евгенія Рубчак-Полтава, Кредитівка Рочестер, Союз Українок 24 Відділ, Елизабет, Пилип і Марія Сотник, Кредитівка Сиракюзи, д-р Евген Стецьків, д-р Богданна Свистун, Михайло Сунак, Боголюб і Світлана Свириденки РУН Віра, Томко Штоник, д-р Роман Смик, Микола Турецький, Володимир і Ольга Тутка, УК Митрополія Вінніпеґ, д-р Борис і Ірина Филипчак, суддя д-р Богдан Футей, Ольга Федейко, Микола і Наталія Хоманчук, Леонід і Анастазія Харченко, д-р Богдан Цепевич, „Черемош" гуцули Філядельфії, д-р Михайло й Іванна Яцух.

90.00 дол. мґр Ліна Данчук, 75.00 дол. д-р Роман Барановський, Іван і Стела Дацків, Евген і Оксана Луцький, д-р Василь і Марія Палідвор, 70.00 дол. Володимир і Христя Зарицький, Василь Леськів, Василь і Анна Натина, 65.00 дол. інж. Микола і Стефанія Чорний, 60.00 дол. д-р Мирон Кравчук, д-р Роман і Наталія Микопаєвич, Ярослав і Люся Чайківський, 50.00 дол. В. Ардиковський, Іван Вербовський, Марія Андрушків, Корнель Василик, о. Іван Гаврилюк, актор Іван і Софія Головко, Володимир Гетьманський, ред. Микола Галів, Роман і Вася Гординський, д-р Ігор Ґалярник, Станлей Ґац, Мирон Ґулей, Станіслав Ґац, Іван Дацко, Михайло Дзвінка, інж. Ігор і Марія Зубрицький, д-р Василь Зарічний, Іванна Зеліска, проф. Василь Калинович, Тарас Іваськів, д-р Богдан Крук, Василь Качунь, Ларі Калиневич, Василь і Оксана Колінко, Кредитівка Воррин, Евгенія Костюк, проф. Іван Кошелівець, Мюнхен, Марія Лозинська, Ольга Ленська, Пані зі Львова, Оперний співак Василь і Оксана Мельничин, Дарія і Орися Марків, Володимир Огаренко, ОЖ ОЧСУ, Ню Йорк, Василь Пастушек, мґр Михайло Рубич, Петро і Стася Романишин, Богдан Стус, д-р Олесь і Зеня Серафин, д-р І. Стеців, Володимир Стрихар, інж. Микола Семанишин, Лідія і Омелян Сушків, Яків Шеґрин, Андрій Третяк, д-р Степан Тимків, Українська народна Каса в Монтреалі, Володимир Федорів, Ігор Цегельський, проф. Ольга Целевич, Петро Штоболяк, 45.00 дол. Марія Гусак, Василь і Зеня Микифорук, Евген Репета, Мирон і Христина Мицьо, 40.00 дол. Анна й Іван Квіт, Андрій і Марія Смук, Петро Стахів, Олесь і Анна Пришляк, Марія і Ілля Шевчук, 35.00 дол. М. Морачевський, Микола Базелюк, Юлія Демченко, Володимир Данчук, Ярослав Іваxів, Неоніля Кліш, Юрій і Христя Навроцькі, Володимир Процик, Лонгин Світенко, 25.00 дол. д-р Володимир Бровінс, Василь Балацький, Софія Балацька, Володимир Винницький, Оксана і Лариса в пам'ять актора режисера Михайла Яблонського, Володимир Василенко, Ірина Варивода, Марія Вожаківська, д-р Микола Войтович, д-р Юрій Грецеляк, Надія Гадзевич, Тарас Грицай, проф. Михайло Добош, інж. Евген і Евгенія Івашків, проф. Йосиф і Стефанія Іванчук, Михайло й Анна Іванців, Евдокія Кріль, Анна Кузич, Канада, Іларіон Калиневич, Корнель Криховецький, Кредитівка Мінneаполіс, Ольга Кучма, мґр Святослав Коцибала, Петро Лещишин, Філярет Лукіянович, Микола Маслій, д-р Лев Мурський, д-р Йосиф Орешкевич, Степан Оприско, Полянська і Кухта, Михайло Плеш, Андрій і Розалія Рочий, д-р Юрій Русин, д-р Мирослав Роговський, Віра Шуль, Елса і Олег Склепкович, Марія Стефанів, Мартин Солонинка, Софія і Григорій Самійленко, Я. Смочило, 39 Відділ УНСоюзу в Сиракюзах, Люба Федун в пам'ять інж. Дмитра Кулинича, Теодозія Федак, Михайло Франківський, д-р Богдан Худьо, Микола Цимбалістий, Василь і Маріяна Шостак, Микола Щербак, д-р Юрій Яськів.

20.00 дол. Іван і Іванна Антоняк, Галина і Володимир Білик, Михайло і Анастазія Білий, Микола Бартків, Василь Бойко, Роман і Анна Ґарс, Ольга Гаврелюк, д-р В. Гординський, В. Гальченко, Володимир Вербовський, Йосиф Войтович, Ярослав Лотовський, Зиновій Квіт, Анна й Іван Квік, Йосиф Зубрицький, Іван Іваськo, Іван і Марія Кацлюк, Марія Кульчицька, Любомир і Марія Лампіка, Павлина Лудичівська, проф. Петро Длябога, Федор Лазар, Петро Лищишин, інж. Бен Мак, М. Маслій, Ала Новицька-Ґроґуль, проф. Петро Одарченко, Юлія Полянська, Любомир Пєх, Анна Смолинська, Таня Сичо, Степан і Ярослава Солтис, Степан Сідлярчук, о. Іван Ткачук, Гелен Тренклер, Юрій Тучкевич, Микола Фемняк, Тоні і Анастазія Фраґніто, Богдан Чапля, М. Яцек, 15.00 дол. д-р Нестор Олесницький, Ірина Сташків, Трохим Пятничко, 10.00 дол. Василь Бойко, Йосиф Бандинський, Микола Барицький, Петро і Ярослава Брикса, д-р Роман Борковський, Я. Вомпель, Дора Грицеляк, Михайло Гаврелюк, Ярослав Гусак, Я. Галіцький, Григорій Добуш, Лариса Долинська, Марія Добровольська, Ольга Демчук, Михайло Дякун, д-р Павло Дзуль, Іванна Жовнір, Катерина Запалюк, Михайло Захарко, Лев Іваськів, д-р Юрій Ісаїв, д-р Зеновій Коморовський, Ауґсбурґ, Іван Кицу, інж. Любомир Калинич, Марія Кардаш, Еміліян Кіндзирський, Осип Кутак, Олександер Калинник, Роман Крупка, Дмитро Ласевич, Василь Лозницький, Михайло Лоза, д-р Василь Марчук, Володимир Марк, Дмитро Мельник, інж. Лев Майстренко, Марта Морчевська, мґр Орест Менцінський, Параня Микопин, Павло і Марія Наконечний, Сидір Новаківський, Ольга Овсянецька, д-р Григорій Процик, Стефанія Рудик, Микола Рогач, Лука Шморгай, Р. Сенків, Ярослав Сипко, Анна Фисяк, Павло Фуґа, Михайло Хутра, Василь Шулевський, 8.00 дол. Анна Фисяк, 5.00 дол. Михайло Кучта, Володимир Саляк, д-р Н. Тершаковець, Н. Н.

Усім Вельмишановним Жертводавцям щира подяка.

Ярослав Кулинич, *продуцент*

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 5.

о. З. Злочовський, Дженкінтавн	52.00
М. О. Кінах, Гарвуд Гайтс	40.00
Я. Млинко, Пасадіна	32.00
М. Татарин, Бавнд Брук	15.00
Т. Крупа, Морріставн	12.00
М. Міндяк, Бейон	12.00
о. Л. Мудрий, Статен Айленд	12.00
В. Сімків, Філядельфія	12.00
К. Харкевич, Чикаґо	12.00
д-р М. Шиґера, Менвілл	12.00
Х. Ганас, Смиттавн	10.00
Г. Костюк, Трентон	10.00
А. Сумик, Ню Йорк	10.00
д-р Б. Шебунчак, Блюмфілд	10.00
Б. Артимишин, Гантінґтон Веллі	7.00
Ю. Войчак, Баффало	7.00
А. Головко, Ст. Пол	7.00
д-р А. Ґорчинський, Чикаґо	7.00
Д. Ґренда, Йорк	7.00
А. Данилюк, Воррен	7.00
д-р Р. Дзюбик, Норвуд Парк	7.00
С. Кириленко, Белойт	7.00
А. Крамар, Істон	7.00
Т. Новосівський, Раквілл	7.00
Т. Турченюк, Монтреаль	6.00
О. Караван, Арлінґтон	5.00
І. Котляр, Ірвінґтон	5.00
Е. Кульчицький, Вудбридж	5.00
Б. Курис, Бронкс	5.00
Ф. Медик, Норт Геледон	5.00
М. Палій, Джексон Гайтс	5.00
Н. Пінковський, Бруклин	5.00
О. Прибила, Сиракюзи	5.00
М. Слабодух, Френклін Лейкс	5.00
І. Тершаковець, Нюарк	5.00
І. Чорній, Палетайн	5.00
О. Шендюк, Ведерсфілд	4.48
І. Бабяк, Філядельфія	4.00
П. Одарченко, Такома Парк	4.00
М. Спук, Рочестер	4.00
О. Сушко, Балтимор	3.00
О. Балабан, Вортінґтон	2.00
І. Баланецький, Апопка	2.00
Д. Бандрівський, Дейтон	2.00
О. Березюк, Міннеаполіс	2.00
о. С. Біляк, Галливуд	2.00
Е. Булич, Окала	2.00
В. Буцяк, Ню Йорк	2.00
Е. Бучма, Квінс Виледж	2.00
Е. Василина, Сан Сиrі	2.00
О. Весоловський, Чикаґо	2.00
І. Гомайчак, Іст Ратерфорд	2.00
С. Гордіюк, Ню Йорк	2.00
А. Грабар, Спрінґ Гілл	2.00
Т. Ґула, Чикаґо	2.00
С. Дадига, Парма	2.00
А. Данилюк, Гартфорд	2.00
А. Дразновська, Філядельфія	2.00
М. Духновський, В. Гейвен	2.00
Ю. Заболотний, Накс	2.00
І. Зурак, Вудгейвен	2.00
В. Камінський, Вильмет	2.00
Н. Кліш, Філядельфія	2.00
Ф. Кобас, Саґіно	2.00
О. Ковальська, Гартфорд	2.00
М. Коверко, Блюмінґтон	2.00
І. Козуб, Сиракюзи	2.00
П. Королишин, Н. Порт	2.00
В. Криса, Говелл	2.00
М. Кузишин, Юньйон	2.00
Д. Кучкуда, Венис	2.00
Д. Ліщинський, С. Орендж	2.00
М. Ломей, Парма	2.00
В. Маслянка, Вудбридж	2.00
Р. Мізур, Фляшінґ	2.00
І. Мілявський, Асторія	2.00
М. Ничай, Джексон Гайтс	2.00
С. Омелянчук, Філядельфія	2.00
П. Олексієнко, Денвер	2.00
Д. Оленчук, Фляшінґ	2.00
Я. Онищук, Ворм Мінерал Спрінґ	2.00
П. Папроцький, Джеймсбурґ	2.00
О. Паранчак, Вилмінґтон	2.00
д-р П. Пундій, Чикаґо	2.00
А. Ройовський, Бруклин	2.00
М. Святий, Норт Порт	2.00
Л. Семущак, Вудсайд	2.00
С. Скрибайло, Гартсдейл	2.00
І. Сліпець, Парма	2.00
С. Тарасюк, Стратфорд	2.00
д-р М. Тимняк, Савт Голленд	2.00
М. Тренза, Карл Плейс	2.00
Н. Федак, Віт Ридж	2.00
М. Філевич, Бруклин	2.00
А. Хомяк, Таксон	2.00
Х. Храплива, Матаван	2.00
М. Чайковський, Морріс Плейнс	2.00

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 25-го БЕРЕЗНЯ 1988 р.

Йонкерс, Н. Й. Річні збори Т-ва Подільська Січ 8-ий Відд., о год. 8-ій веч. в приміщенні дому СУМА при 301 Палісейд Авеню в Йонкерсі, Н. Й. На порядку нарад: звіти за минулий рік та вибір урядовців на 1988 р. Проситься всіх членів прибути на ці річні збори. — П. Шкафаровський, предс., М. Кульчицька, секр.

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

КАРЛО КРАЙНИК, член УНС Відд. 423-го ім. Евгена Коновальця в Чикаґо, Ілл., помер 6-го грудня 1987 року на 62-му році життя. Нар. 1925 року в Чехо-Словаччині. Членом УНС став 1978 року. Залишив у смутку дружину Ірину, сина Богдана; доньок Анну Павлюк з мужем Богданом і Марту, та внуків Андрія, Романа та братів і сестер на Закарпатті. Похорон відбувся 9-го грудня 1987 року на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Юлія Назаревич, секр.

ЮРІЙ ЛАВРІНЕНКО, член УНС Відд. 204-го ім. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н.Й., помер 14-го грудня 1987 року на 82-му році життя. Нар. 3-го травня 1905 року в Хиженці, Київська область на Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Ларису і сина Миколу. Похорон відбувся 16-го грудня 1987 року на цвинтарі св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Мирон Заліпський, секр.

АННА КУБАЙ-ГОРБАТА, член УНС Відд. 39-го Т-ва „Українська Січ" в Сиракюзах, Н.Й., померла 25-го січня 1988 року на 66-му році життя. Нар. 1922 року в селі Конюхи, пов. Бережани, Україна. Членом УНС стала 1954 року. Залишила у смутку мужа Івана, кузинки — Софію Зарічну і Марту Гарманюк з родинами та сестри в Україні: Теклю, Анастазію, Ірину та Катерину і кузина Петра Мельника в Канаді. Похорон відбувся 28-го січня 1988 року на цвинтарі ім. св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Управа